

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ดนตรีเป็นศิลปะแขนงหนึ่งที่ถ่ายทอดความงดงามโดยใช้เสียง และรับรู้ได้โดยการฟัง การศึกษาทำความเข้าใจหรือการเข้าถึงความงดงามของดนตรีเป็นเรื่องน่าสนใจและจำเป็นต่อชีวิตมนุษย์ (ณรุทธ์ สุทธจิตต์, 2551: 135-139) เพราะเมื่อเราได้สัมผัสกับความงามของดนตรีแล้วจะเกิดความซาบซึ้งหรือสุนทรียภาพซึ่งเกี่ยวข้องโดยตรงกับอารมณ์ความรู้สึกและสร้างสภาวะที่ทำให้มีการประสานกลมกลืนระหว่างร่างกายและจิตใจ (บุษบง ดันติวงศ์ และศศิลักษณ์ ชัยนิกิจ, 2550) มนุษย์จึงควรได้เรียนรู้และได้รับการส่งเสริมในด้านสุนทรียภาพเพื่อให้เกิดความพึงพอใจในความงามที่เป็นพื้นฐานของความคิดทั้งหลาย (วิรัตน์ พิชญ์ไพบุลย์, 2536 อ้างถึงใน ประไพลิน จันทร์หอม, 2547)

จากความสำคัญของสุนทรียภาพทางดนตรีนี้ จึงได้มีการจัดการเรียนการสอนวิชาเกี่ยวกับความซาบซึ้งในดนตรีขึ้นในมหาวิทยาลัยต่างๆทั้งต่างประเทศและประเทศไทย โดยใช้ชื่อวิชาเป็นภาษาอังกฤษว่า “Music Appreciation” ที่หมายถึงความซาบซึ้งในดนตรีและมีชื่อวิชาเป็นภาษาไทยที่แตกต่างกันในแต่ละสถาบัน เช่น สังคีตนิยม สังคีตวิจักษณ์ สังคีตการดนตรีวิจักษณ์ และดนตรีนิยมโดยกำหนดให้เป็นวิชาเลือกสำหรับนักศึกษาทั่วไปให้ได้มีโอกาสเรียนรู้เกี่ยวกับสุนทรียภาพของดนตรีซึ่งในแต่ละสถาบันมีสาระในการเรียนที่แตกต่างกันบ้าง แต่ในภาพรวมเป็นการให้ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับความงามของโสตศิลป์ เช่น การฟังเพื่อความซาบซึ้งในดนตรี องค์ประกอบของดนตรี โครงสร้างและรูปแบบของบทเพลงประเภทต่างๆ ประวัติศาสตร์ดนตรี ประวัติผู้ประพันธ์เพลง ความแตกต่างของดนตรีในแต่ละยุคสมัยทั้งดนตรีตะวันตก ดนตรีไทยและดนตรีโลก (ณรุทธ์ สุทธจิตต์, 2544; ทรงศักดิ์ ปัทมรุจ, 2550) รวมไปถึงการเรียนรู้เอกลักษณ์ดนตรีในท้องถิ่นของตนเองที่มีเนื้อหาแตกต่างกันไปในแต่ละสถาบันและภูมิภาค (เฉลิมศักดิ์ พิภูลศรี, 2552) ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นขอบเขตเนื้อหาที่กว้างและสลับซับซ้อน มีความยากอยู่ในตัวของดนตรีเอง ดังนั้นการเรียนวิชานี้จึงต้องใช้เวลาพอสมควรในการทำความเข้าใจ (ณรุทธ์ สุทธจิตต์, 2541: 15)

นอกจากความรู้พื้นฐานทางดนตรีที่ผู้เรียนจะได้รับแล้วความซาบซึ้งในดนตรีก็เป็นสิ่งที่สำคัญมากที่ผู้ศึกษาจะได้รับจากการเรียนวิชานี้ ซึ่งจะเกิดขึ้นได้จะต้องเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบ คือ ดนตรี ผู้ฟัง และการฟัง หรือประสบการณ์ที่เกิดขึ้นระหว่างผู้ฟังกับดนตรีที่ฟัง

(ณรุทธ์ สุทธจิตต์, 2551: 143) และความซาบซึ้งนั้นเป็นความรู้สึกที่มีได้ไม่เท่ากันเป็นเรื่องของแต่ละบุคคลไม่สามารถสอนให้เกิดตามกันได้แต่พัฒนาได้จากการที่ผู้เรียนสัมผัสและมีประสบการณ์กับงานศิลปะโดยตรง (Lowenfeld & Brittain อ้างถึงใน มะลิฉัตร เอื้ออาพันธ์, 2543) ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนวิชาสังคีตนิยมเพื่อให้ผู้เรียนได้รับทั้งความรู้ในสาระดนตรีและเกิดความซาบซึ้งมีสุนทรียภาพตามจุดมุ่งหมายแท้จริงตั้งชื่อของวิชานี้ และเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรักในการชื่นชมหรือเป็นผู้นิยมในดนตรีอย่างต่อเนื่องและศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเองไม่เพียงแต่ในระยะเวลาเรียนสั้น ๆ ตามหลักสูตรเท่านั้น จึงควรคำนึงถึงการจัดการกระบวนการเรียนรู้ตลอดจนคุณสมบัติของดนตรีที่ใช้เป็นสื่อสุนทรียวัตถุที่เหมาะสมสำหรับผู้เรียนที่มีความแตกต่างกัน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาจากหลายสาขาวิชาและไม่มีพื้นฐานทางดนตรีมาก่อนหรือมีพื้นฐานมาเล็กน้อย ผู้สอนจึงควรมีความรู้ในหลักการสอนวิชาที่เกี่ยวกับสุนทรียภาพหรือทฤษฎีหลักสูตรสุนทรียศึกษามาใช้ในการจัดการเรียนรู้ ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่าแนวคิดทฤษฎีหลักสูตรสุนทรียศึกษาที่น่าสนใจมีความครบถ้วนและสามารถนำมาเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนวิชาสังคีตนิยมให้มีประสิทธิภาพดังที่กล่าวมานั้น ได้แก่ ทฤษฎีสุนทรียศึกษาของแฮร์ โบริติ (แฮร์ โบริติ อ้างถึงใน มะลิฉัตร เอื้ออาพันธ์, 2543) ซึ่งได้รับการอ้างอิงในการนำมาใช้เป็นตัวแบบสร้างหลักสูตรมากที่สุด โดยหัวใจของทฤษฎีนี้อยู่ที่ประสบการณ์ในการรับรู้อย่างมีศิลปะ ซึ่งประกอบด้วยความรู้ซึ่งอย่างมีสุนทรียะและการวิเคราะห์ส่วนต่างๆ ที่ก่อให้เกิดความรักอย่างรู้แจ้ง คือความสามารถที่จะรัก ทะนุถนอมเห็นคุณค่าของสิ่งที่เป็นสุนทรียวัตถุ ทฤษฎีนี้ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นกำหนดมาตรฐาน หรือ เกณฑ์ของศิลปะโดยผู้ชำนาญ
2. ขั้นวางแผนหลักสูตรและวางแผนเลือกสื่อสำหรับการสอนที่มีคุณสมบัติในการรับรู้ด้านโครงสร้าง ด้านความรู้สึกและด้านเทคนิค
3. ขั้นสร้างหลักสูตร เลือกหาตัวอย่างผลงานที่เหมาะสมในการสอนที่มีคุณสมบัติในการรับรู้ด้านโครงสร้างด้านความรู้สึกด้านเทคนิคและคุณสมบัติพิเศษด้านสุนทรีย
4. ขั้นดำเนินการสอนโดยครูเป็นผู้แนะนำทางโดยฝึกการรับรู้อย่างทั่วถึงเพื่อให้เกิดความเจียบไวในการรับรู้ซึ่งประกอบด้วยประสบการณ์ด้านการปฏิบัติ ด้านสุนทรียและด้านศิลปวิจารณ์
5. ขั้นที่ผู้เรียนเกิดการรับรู้แบบศิลปะ คือความสามารถในการตัดสินประเมินค่าของศิลปะ เกิดรสนิยมจากความซาบซึ้งหรือมีสุนทรียภาพ

เห็นได้ว่าการวางแผนหลักสูตร สื่อการสอน ครู และกระบวนการสอนเป็นสิ่งสำคัญที่มีผลต่อการรับรู้และเกิดผลด้านสุนทรียภาพแก่ผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการสอนความซาบซึ้งในศิลปะ โดยพาร์ โยฮันเซน เป็นทฤษฎีระบบที่นำมาใช้กับการเรียนการสอนความซาบซึ้งในศิลปะ ซึ่งแบ่งออกเป็นขั้นตอนดังนี้ (พาร์ โยฮันเซน อ้างถึงใน มะลิฉัตร เอื้ออานันท์, 2543)

1. ชั้นเตรียมการสอน โดยให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับศิลปะแต่ละยุคสมัยซึ่งแบ่งออกเป็นการสอนประวัติศาสตร์ศิลป์ รูปแบบของศิลปะทั้งรูปแบบเก่าในอดีตและรูปแบบใหม่ในอดีต

2. การสอนชั้นเตรียมการ ให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ในการสัมผัสผลงาน โดยพิจารณาไปที่ผลงานเพียงอย่างเดียวไม่คำนึงถึงศิลปินอิทธิพลสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นเฉพาะตัวอย่างจริงจัง

3. การสอนประสบการณ์ชั้นบรรลุผลด้านความซาบซึ้งซึ่งเป็นการประมวลประสบการณ์ของผู้เรียนทั้งด้านความรู้และความคิดเห็นของตนเองจนสามารถตัดสินใจประเมินผลงานศิลปะนั้นด้วยความเข้าใจจนทำให้ผู้เรียนซาบซึ้งรู้คุณค่าของผลงาน

ทฤษฎีของพาร์ โยฮันเซนนี้เน้นไปที่กระบวนการสอนที่ให้ความสำคัญกับการรับรู้ เช่นเดียวกับ แฮรี โบรดี แต่เฉพาะเจาะจงลงไปที่การแสดงออกความคิดเห็นที่อยู่บนพื้นฐานของความรู้และความรู้สึกของตนเองเป็นหลักการที่ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันต่อไปได้

ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่าทฤษฎีทั้งสองนี้มีความเหมาะสมที่จะนำมาเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนวิชาสังคีตนิยมที่ส่งเสริมสุนทรียภาพของผู้เรียน

ความสนใจในการพัฒนาการเรียนการสอนวิชาที่เกี่ยวกับสังคีตนิยมมีมากขึ้นในปัจจุบัน ดังจะเห็นได้จากที่มีงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศซึ่งพบว่าควรมีการพัฒนาการเรียนการสอนในหลายๆด้าน เช่น จากการศึกษาความคิดเห็นของนิสิตในเรื่องสาระและการสอนวิชาสังคีตนิยมพบว่าปัญหาในการเรียนคือสื่อทางเสียงและวีดิทัศน์ไม่เพียงพอและควรพัฒนาสื่อการสอนให้น่าสนใจมากขึ้นโดยใช้เทคโนโลยีทางการศึกษาที่ทันสมัยและผู้สอนควรจะต้องมีความชำนาญในการถ่ายทอด มีใจรักในการค้นคว้าหาตัวอย่างบทเพลงใหม่ๆมาประกอบการสอนอยู่เสมอ (ณรุทธ์ สุทธจิตต์, 2544) จากการศึกษาการสอนสังคีตนิยมในมหาวิทยาลัยภาคเหนือพบว่ามีอุปสรรคในการเรียนการสอนด้านเอกสารประกอบการเรียนไม่เพียงพอต่อความต้องการของผู้เรียน ขาดอาจารย์ผู้สอนประจำ อุปกรณ์การสอนไม่สมบูรณ์ การจัดห้องเรียนไม่เหมาะสม

และกิจกรรมการเรียนรู้ยังจัดได้ไม่เต็มที่ (สมพงษ์ วงษ์ดี, 2541) ในเรื่องของการจัดการเรียนรู้มีการนำหลักในการเรียนรู้แบบร่วมมือมาประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาทักษะการฟังอย่างคิดวิเคราะห์ โดยนำกิจกรรมกลุ่มมาช่วยเสริมวิธีการสอนแบบบรรยายที่เป็นรูปแบบการสอนโดยทั่วไปของวิชานี้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Smialek, Boburka, 2006) เรื่องสาระการเรียนรู้มีการทดลองโดยให้ข้อมูลเพิ่มเติมแก่ผู้เรียนในด้านประวัติศาสตร์และลักษณะเด่นของงาน ศิลปะในแต่ละยุคสมัย เพื่อความเข้าใจในที่มาของดนตรีและองค์ประกอบดนตรีมากขึ้น (Halper, 1992) รวมถึงการบูรณาการศิลปะแขนงทัศนศิลป์เช่นวีดิทัศน์ภาพจิตรกรรมมาประกอบการฟังเพลงเพื่อพัฒนาความเข้าใจและพัฒนาทัศนคติที่มีต่อดนตรีควบคู่กันไปด้วย (Geringer, Cassidy, & Byo, 1997) จากงานวิจัยที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าวิชาสังคีตนิยมนี้จำเป็นที่จะต้องมีการเรียนรู้ที่หลากหลายและผู้สอนมีความสำคัญอย่างยิ่งที่จะเป็นผู้ถ่ายทอดเนื้อหาให้ผู้เรียนได้รับทั้งความรู้ไปพร้อมกับเกิดสุนทรียภาพอีกทั้งความเปลี่ยนแปลงของยุคสมัยที่ส่งผลให้เกิดรูปแบบใหม่ของศิลปะวัฒนธรรมด้านดนตรีตามไปด้วย รวมทั้งเทคโนโลยีที่ถูกพัฒนาขึ้นอย่างไม่หยุดยั้งที่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ในด้านสื่อการเรียนการสอนได้ ดังนั้นการพัฒนาเนื้อหาสาระและกระบวนการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนในปัจจุบันจึงเป็นสิ่งที่ควรกระทำอย่างต่อเนื่อง

จากที่กล่าวมาผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการศึกษาการเรียนการสอนวิชาสังคีตนิยมระดับอุดมศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐโดยการศึกษาสภาพทั่วไปในการเรียนการสอนในด้านจุดประสงค์การเรียนการสอน เนื้อหาสาระ กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน การวัดประเมินผล และความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิที่มีต่อการพัฒนาการเรียนการสอนวิชาสังคีตนิยม และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยนำแนวคิดทฤษฎีสุนทรียศึกษาและทฤษฎีการสอนความซาบซึ้งในศิลปะมาเป็นหลักการในการนำเสนอแนวทางการพัฒนาการเรียนการสอนวิชาสังคีตนิยมให้มีมาตรฐานและมีประสิทธิภาพมากขึ้นและเน้นให้เกิดผลด้านสุนทรียภาพของผู้เรียนอย่างแท้จริงต่อไป

คำถามการวิจัย

1. การเรียนการสอนวิชาสังคตินิยมระดับอุดมศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐเป็นอย่างไร
2. แนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนวิชาสังคตินิยมเพื่อส่งเสริมสุนทรียภาพของผู้เรียนระดับอุดมศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐควรเป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพการเรียนการสอนวิชาสังคตินิยมระดับอุดมศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐ
2. เพื่อศึกษาแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนวิชาสังคตินิยมเพื่อส่งเสริมสุนทรียภาพของผู้เรียนระดับอุดมศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐ

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้การวิจัยแบบสำรวจ (Survey Research) ซึ่งเป็นการรวบรวมข้อมูลจากประชากรที่ต้องการศึกษา นำผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม และความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิมาพัฒนาเป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้วิชาสังคตินิยมระดับอุดมศึกษาที่เหมาะสมโดยใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัย ได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยดังนี้

1. ประชากรเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ สถาบันระดับอุดมศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาที่มีการจัดการเรียนการสอนวิชาสังคตินิยม จำนวนทั้งสิ้น 21 สถาบัน ประกอบด้วย

1) กลุ่มมหาวิทยาลัยของรัฐ (สังกัดทบวงมหาวิทยาลัยเดิม) 12 แห่ง คือ

1. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
3. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
4. มหาวิทยาลัยศิลปากร

5. มหาวิทยาลัยมหิดล
6. มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์
7. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
8. มหาวิทยาลัยนเรศวร
9. มหาวิทยาลัยขอนแก่น
10. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
11. มหาวิทยาลัยทักษิณ
12. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

2) กลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏ 8 แห่ง คือ

1. มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี
2. มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
3. มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
4. มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร
5. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา
6. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี
7. มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย
8. มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

และ 3) กลุ่มสถาบันเทคโนโลยี 1 แห่ง คือ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

2. กลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย

2.1 อาจารย์ผู้รับผิดชอบวิชาสังคตินิยม ในสถาบันระดับอุดมศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาที่มีการจัดการเรียนการสอนวิชาสังคตินิยม 21 สถาบัน

2.2 อาจารย์ผู้รับผิดชอบวิชาสังคตินิยม ในสถาบันระดับอุดมศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาที่มีการจัดการเรียนการสอนวิชาสังคตินิยมที่เลือกให้เป็นตัวแทนในแต่ละภูมิภาค โดยการคัดเลือกแบบเจาะจง จำนวน 5 สถาบัน ประกอบด้วย

ภาคกลาง	ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ภาคเหนือ	ได้แก่ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	ได้แก่ มหาวิทยาลัยขอนแก่น
ภาคใต้	ได้แก่ มหาวิทยาลัยทักษิณ

รวมอาจารย์ผู้รับผิดชอบวิชาสังคีตนิยมจำนวน 5 ท่าน จาก 5 สถาบัน

2.3 ผู้เชี่ยวชาญทางด้านสังคีตนิยม ดนตรีศึกษา และสุนทรียศาสตร์ จำนวน 3 ท่าน

3. ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากอาจารย์ผู้รับผิดชอบรายวิชาสังคีตนิยม โดยใช้แบบสอบถามและทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้เชี่ยวชาญทางด้านสังคีตนิยม ดนตรีศึกษา และสุนทรียศาสตร์โดยการสัมภาษณ์

ข้อตกลงเบื้องต้นสำหรับการวิจัย

วันและเวลาในการตอบแบบสอบถามที่แตกต่างกัน ไม่มีผลต่อความคิดเห็นในการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การพัฒนาการเรียนการสอน หมายถึง การกำหนดแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนวิชาสังคีตนิยมโดยเน้นที่การส่งเสริมสุนทรียภาพของผู้เรียน ประกอบด้วยเป้าหมายของการศึกษา เนื้อหาสาระ กิจกรรมการเรียนการสอน ประเภทของสื่อที่ใช้และการประเมินผล ซึ่งการพัฒนานั้นเกิดจากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาเอกสาร การสัมภาษณ์ ผู้ทรงคุณวุฒิ การตอบแบบสอบถามและการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้รับผิดชอบวิชาสังคีตนิยม

วิชาสังคีตนิยม หมายถึง รายวิชาในหมวดวิชาศึกษาทั่วไปในกลุ่มวิชามนุษยศาสตร์ เน้นสาระทางด้านความงามของดนตรีในระดับพื้นฐานเพื่อนำไปสู่ความเข้าใจและซาบซึ้งในดนตรีรวมถึงชื่อวิชา สังคีตวิจักษณ์ สังคีตการ ดนตรีวิจักษณ์และดนตรีนิยม มีชื่อวิชาภาษาอังกฤษว่า Music Appreciation

มหาวิทยาลัยของรัฐ หมายถึง สถาบันอุดมศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาและมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐที่เปิดสอนวิชาสังคีตนิยม แบ่งเป็นกลุ่มมหาวิทยาลัยของรัฐ(สังกัดทบวงมหาวิทยาลัยเดิม) กลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏ และกลุ่มสถาบันเทคโนโลยี

สุนทรียภาพของดนตรี หมายถึง ความรู้สึกซาบซึ้งรู้คุณค่าทางความงามของดนตรีที่มีพื้นฐานจากความรู้ความเข้าใจและมีความสามารถที่จะรักทะนุถนอมดนตรีนั้นจากการเรียนวิชาสังคีตนิยม

ทฤษฎีสุนทรียศึกษา หมายถึง ทฤษฎีหลักสูตรหรือระบบการเรียนการสอน การจัดประสบการณ์ที่ช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนรับรู้ความงามและเห็นคุณค่าของสิ่งทั้งงามทั้งจากธรรมชาติ และที่มนุษย์สร้างขึ้น ประกอบด้วยทฤษฎีสุนทรียศึกษาของแฮร์ โบริติ และทฤษฎีการสอนความซาบซึ้งในศิลปะของพาร์ โยฮันเซน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางในการเสนอแนวคิดการพัฒนาการเรียนการสอนร่วมกันของอาจารย์ผู้สอนวิชาสังคีตนิยมในระดับอุดมศึกษา
2. เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปปรับปรุงหรือพัฒนาการเรียนการสอนวิชาสังคีตนิยมในระดับอุดมศึกษา
3. เพื่อเป็นแนวทางในการค้นคว้าสำหรับผู้สนใจ และเป็นแนวทางในการทำวิจัยอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับประเด็นการเรียนการสอนดนตรีหรือวิชาอื่นๆ